

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202130
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8320202130.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - Petržalka, IČO: 35 937 874, proti žalovaným: 1. Q. A., H.. XX.XX.XXXX, C. K. XX, XXX XX K., 2. LEMAN SLOVAKIA, spol. s r.o., Fidlikova 100, 066 01 Humenné, IČO: 31 664 181, zastúpeného JUDr. Petrom Gdovinom, advokátom, Kalininova 675, 066 01 Humenné, za účasti intervenienta: Union poisťovňa, a.s., Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, v konaní o zaplatenie 6.468,55 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 9C 25/2020-156 zo dňa 24.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch II., V. a VI.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto cit.:

„I. Žalobu voči žalovanému v 1. rade z a m i e t a.

II. Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.174,95 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 5.174, 95 eur od 16.04.2020 do zaplatenia a náklady konania vo výške 2,20 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade z a m i e t a.

IV. Žalovanému v 1. rade vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

V. Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Vec bola súdom prvej inštancie právne posúdená v zmysle ustanovení § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“), § 9 ods. 7 písm. c) a § 21 ods. 5 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 112, § 121 ods. 3, § 420 ods. 1 a 2 a § 441 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že predmetom tohto konania bol nárok žalobcu voči žalovaným v 1. a 2. rade na zaplatenie sumy 6.468,55 eura spolu s príslušenstvom titulom uhradenia nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ktorá bola poskytnutá poistencovi žalobcu Z. K. za zranenie zo dňa 21.07.2017. Konštatoval, že v tomto konaní je viazaný Trestným rozkazom OS Prešov sp. z. 5T/145/2018-249 zo dňa 23.01.2019, ktorým bol žalovaný v 1. rade ako zamestnanec žalovaného v 2. rade uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví, ktoré bolo spôsobené poškodenému Z. K. dňa 21.07.2017. Z tohto dôvodu má žalobca podľa § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z.z. nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodenému Z. K. ako poistencovi žalobcu, ktorá mu bola poskytnutá v súvislosti so zranením, ktoré utrpel dňa 21.07.2017. Žalobca preukázal zavinenie žalovaného v 1. rade ako zamestnanca žalovaného v 2. rade a taktiež aj výšku nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ktorá bola poskytnutá poškodenému Z. K.. Súd prvej inštancie skúmal vecnú pasívnu legitímáciu žalovaných, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný v 1. rade postavil lešenie, na ktorom došlo k úrazu poškodeného v rámci plnenia pracovných úloh ako zamestnanec žalovaného v 2. rade. S poukázaním na ust. 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovednosť za spôsobenú škodu Z. K. nesie žalovaný v 2. rade ako zamestnávateľ žalovaného v 1. rade. Vecne pasívne legitimovaným v tomto konaní má byť iba žalovaný v 2. rade ako zamestnávateľ žalovaného v 1. rade. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal vznesenou námietkou premlčania nároku žalobcu. Konštatoval, že dvojiročná premlčacia lehota v zmysle § 21 ods.5 zákona č.580/2004 Z.z. by v danom prípade začala plynúť dňom 21.07.2017 a uplynula by dňa 21.07.2019. Počas obdobia od 10.04.2008 (správne má byť 2018, poz. odvolacieho súdu), čo je dátum uplatnenia nároku na náhradu nákladov do 20.03.2019, teda do skončenia trestného konania, lehota na uplatnenie práva neplynula a spočívala podľa ust. § 112 Občianskeho zákonníka. Žalobca podal žalobu na súd dňa 29.06.2020 a preto konštatoval, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Napokon v súvislosti s tvrdením zástupcu žalovaného v 2. rade súd prvej inštancie skúmal aj spoluzavinenie poškodeného a dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné stanoviť aj jeho spoluzavinenie na škodu, ktorú utrpel. Vychádzal z výpovedí svedkov A. K. a Z. K., ktorí zhodne uviedli, že podlažky na lešení boli staré, že niektoré boli vadné, pričom svedok A. K. dokonca uviedol, že asi 1 - 2 kusy podlažík vymenili. Pracovníci žalovaného v 2. rade po zistení vadných podlažík nemali zasahovať do tohto lešenia, prípadne mali túto skutočnosť oznámiť objednávateľovi prác, resp. odmietnuť pracovať na takomto lešení. Tým, že pracovali na takomto lešení, poškodený taktiež nesie spoluzodpovednosť za úraz, ktorý utrpel. Z tohto dôvodu určil spoluzodpovednosť poškodeného na úraze, ktorý utrpel dňa 21.07.2017 vo výške 20 % a priznal žalobcovi uplatňovaný nárok krátený o 20 %, čo predstavuje sumu 1.293,60 eura a zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 5.174,95 eura. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu nad sumu 5.174,95 eura zamietol.

4. O trovách konania žalovaného v 1. rade vo vzťahu k žalobcovi súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak žalovanému v 1. rade súd náhradu trov konania nepriznal, pretože tomuto žiadne trovy nevznikli. O trovách konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že rozhodnutie v tejto veci záviselo aj od úvahy súdu. O trovách štátu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal náhradu trov konania štátu v rozsahu 100 %, pretože žaloba bola podaná dôvodne voči žalovanému v 2. rade.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov II., V. a VI. podal žalovaný v 2. rade v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietal, že nie je zrejmé, akým spôsobom súd prvej inštancie dospel k výške spoluzodpovednosti poškodeného na úraze vo výške 20 %, nakoľko to nijakým spôsobom neodôvodnil a nie je teda zrejmé, akými úvahami sa pri stanovení výšky spoluzodpovednosti poškodeného riadil. V napadnutom rozhodnutí sa súd prvej inštancie žiadnym alebo len minimálnym spôsobom vysporiadal s množstvom skutkových okolností, ktoré v tomto konkrétnom prípade vníma ako zásadné. Napriek tomu, že určil podiel spoluzodpovednosti poškodeného, určenie jeho výšky nepovažoval za správne, a to s prihliadnutím na to, že nezobral do úvahy ďalšie okolnosti, ktoré odôvodňujú zvýšený podiel spoluzodpovednosti poškodeného na úraze, ktorý utrpel. Pri otázke spoluzodpovednosti poškodeného na úraze súd prvej inštancie vzal do úvahy len prácu na lešení, ktoré nebolo podľa slov poškodeného Z. K. technicky v poriadku a nezaoberal sa ďalšími jeho tvrdeniami, ako aj závermi znaleckého posudku č. XX/XXXX. Z tohto znaleckého posudku vyplýva, že škoda bola spôsobená aj zavinením samotného poškodeného Z. K., ktorý porušil ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) a písm. c) bod 2 a § 18 ods. 3 zákona č.124/2006 Z.z. Národnej rady Slovenskej republiky o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, rovnako ako aj

objednávateľa A. K.E., ktorý porušil ustanovenie § 6 ods. 4 a § 7 ods. 1 písm. a), písm. b), a písm. c) zákona č. 124/2006 Z.z. Miera spoluzodpovednosti poškodeného je podľa jeho názoru omnoho vyššia, najmenej v rozsahu 50 %. Podľa žalovaného v 2. rade pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu škody bolo potrebné zohľadniť spoluzavinenie poškodeného na vzniku škody podľa ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka rovnako aj zavinenie viacerými škodcami podľa ustanovenia 438 ods. 1 OZ, pričom v napadnutom rozsudku súd nijakým spôsobom nezohľadňoval spoluzavinenie škody ďalším škodcom, a to A. K., ktorý sám vo výpovedi na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 28.10.2021 potvrdil, že spolu s Z. K. niektoré podlažky vymenili, čím neoprávnene zasahovali do lešenia. Okrem predmetného zásahu je zrejmé, že A. K. nesie mieru spoluzodpovednosti za spôsobenú škodu aj s prihliadnutím na závery znaleckého posudku. Na záver dodal, že zotrváva na tom, že postavil lešenie správne a v súlade s technickými normami. Toto lešenie bolo kontrolované, bolo bez závad, čo vyplýva aj z výsluchu znalca. Navrhol preto, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu voči žalovanému v 2.rade ako nedôvodnú zamietne a zároveň žalobcu zaviazne k náhrade trov konania žalovaného v 2.rade vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa vyjadril intervenient, ktorý sa plne stotožnil s argumentáciou žalovaného 2. rade, ktorá je uvedená v jeho odvolaní, pričom rovnako zastával názor, že v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil výšku určenej miery spoluviny poškodeného a že takto určená miera nie je postačujúca, pričom v predmetnom prípade poškodený zodpovedá za vzniknutú škodu minimálne v rozsahu 50 %. Navrhol, aby odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne, aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 2. rade ako nedôvodnú zamietne a žalobcu zaviazne na náhradu trov konania žalovaného 2. rade a intervenienta v rozsahu 100 %.

7. K odvolaniu žalovaného v 2. rade sa vyjadril taktiež žalobca. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie so skutkovým stavom a s určením výšky miery spoluzodpovednosti poškodeného v odôvodnení rozsudku dostatočne právne vysporiadal. Navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

8. K vyjadreniu žalobcu podal vyjadrenie intervenient. Uviedol, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, že súd v civilnom sporovom konaní je viazaný rozhodnutím z trestného konania len o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal, tzn. len v rozsahu, v akom sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými pre rozhodnutie v civilnom konaní. Výrok o vine v trestnom rozsudku však spravila konštatuje iba zavinenie páchatel'a, nie však spoluzavinenie poškodeného. Táto skutočnosť je spravidla konštatovaná iba v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku a môže sa premietnuť do rozhodnutia o výške trestu. Uvedené potvrdil aj Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku, sp. zn. 25Cdo/562/99.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného v 2. rade bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, ako aj súvisiace výroky V. a VI. o trovách konania a štátu. Ostatné výroky odvolaním neboli odvolaním napadnuté, neboli preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako také nadobudli právoplatnosť.

12. Odvolacia argumentácia žalovaného v 2. rade, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nepreskúmateľnosti rozsudku, nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Vo vzťahu k rozsudku v jeho napadnutej časti odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovne.

15. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom II. rozsudku vyhovel žalobe žalobcu v časti o uloženie povinnosti žalovanému v 2. rade zaplatiť sumu 5.174,95 eura s príslušenstvom titulom nároku na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodenému poistencovi Z. K. podľa § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z.z., keďže za poškodenie zdravia u poistenca v dôsledku protiprávneho konania konaním žalovaného v 1. rade zodpovedá žalovaný v 2. rade ako jeho zamestnávateľ podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V časti zvyšnej žalovanej sumy 1.293.60 eura žalobu zamietol z dôvodu spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

16. Žalovaný v 2. rade v odvolaní namietal súdom prvej inštancie zohľadnené 20 % spoluzavinenie poškodeného Z. K.E. na spôsobenej škode podľa § 441 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 2. rade nepovažoval 20 % zníženie súdom prvej inštancie za postačujúce, keď považoval súdom stanovenú výšku spoluzavinenia poškodeného za nepreskúmateľnú a súd neprihliadol na ďalšie porušenie povinnosti zo strany poškodeného, ktoré celkovo zvyšujú mieru spoluzodpovednosti poškodeného, najmenej v rozsahu 50 %. Súd prvej inštancie pri posudzovaní spoluzavinenia žalobcu zohľadňoval skutočnosť, že poškodený spoločne s ďalšou osobou, A. K. pracovali na lešení napriek vedomosti, že obsahuje vadné podlažky, zasahovali do lešenia tým, že menili podlažky, pričom mali vadnosť podlažiek oznámiť objednávateľovi prác, resp. odmietnuť pokračovať v práci na vadnom lešení.

17. Z dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp.zn. 5T/145/ 2018-249 zo dňa 23.01.2019 bol žalovaný v 1. rade uznaný za vinného, že dňa 07.07.2017 v presne nezistenom čase v S. v B. S.X. V. H. V. XX. H. Č.. X ako odborne školený pracovník - lešenár žalovaného v 2. rade na pokyn jeho konateľa postavil lešenie v B., kde inštaloval lešenie nebezpečným spôsobom, ktoré vykazovalo chyby a nedostatky, ako bolo prelomenie jednej z dosiek podlahového dielca a takéto lešenie odovzdal na základe preberacieho protokolu dňa 07.07.2017 objednávateľovi ako lešenie vyhovujúce norme s TN738101-73810 7, pričom pri následnom používaní lešenia dňa 21.07.2017 v čase o 10.30 hod pri rekonštrukcii vzduchotechniky pri pohybe po lešení sa pod pracovníkom Z. K. prelomila doska jedného z drevených podlahových dielcov, ktorý následne spadol z lešenia z výšky 3 metrov na betónové schody, čím tak to porušil ustanovenia § 6 ods. 1 písm. d) zákona 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. a) nariadenia Vlády SR číslo 396/2006 Z. z. Príloha číslo 3 bod 6.1 v tom, že nezabezpečil, aby pracovný prostriedok - namontované lešenie bolo bezpečné po stránke statickej, funkčnej a pracovnej ako aj v nadväznosti na § 14 ods. 3 vyhlášky 147/2013 Z.z., Príloha číslo 6 bod 3.7 a to v tom, že ako staviteľ lešenia nevykonal opatrenia, aby jednotlivé podlahové dielce lešenia boli zaistené proti posunutiu aj v prípade mimoriadnej situácie.

18. Podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX zo dňa 17.09.2017, vypracovaného na základe uznesenia OR PZ v S., odboru poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ S. -A., sp. zn. ČVS: X.-XXXX/JU-S.-XXXX zo dňa 18.18.2017, znalcom P. C. M., na položenú otázku, že ak došlo k porušeniu dôležitej povinnosti, uveďte aké a uveďte konkrétnu osobu, ktorá dôležitú povinnosť porušila, znalec uviedol: „SZČO A. K. - ...dňa 21.07.2017 v B. porušil ustanovenie § 6 ods. 4a § 7 ods. 1 písm. a/, písm. b/, a písm. c/ zákona č. 124/2006 Z.z. Národnej rady Slovenskej republiky o bezpečnosti a ochrane

zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v tom, že nezabezpečil, aby poškodený SZČO Z. K. dostal potrebné informácie a pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci platné pre jeho pracoviská a priestory, poučenie o zásadách bezpečnej práce a o bezpečných pracovných postupoch, o tam existujúcich a predvídateľných nebezpečenstvách a ohrozeniach a neoveroval ich znalosť pri zaradení na prácu." „Poškodený Z. K. - ...dňa 21.07.2017 porušil ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a/ a písm. c/ bod 2 a § 18 ods. 3 zákona č.124/2006 Z.z. Národnej rady Slovenskej republiky o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v tom, že vstúpil a pohyboval sa po podlahe lešenia v B. bez toho, aby dostal potrebné informácie o nebezpečenstvách a ohrozeniach na pracovisku A. K....“

19. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

20. Ustanovenie § 441 patrí k normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Pri úvahe o pomernom rozdelení medzi škodcom a poškodeným ide teda o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a o zvážení všetkých skutočností, ktoré prispeli ku vzniku škody. Posudzujú sa všetky príčiny, ktoré viedli ku vzniku škody a rovnako ako pri škodcovi aj pri poškodenom treba prihliadať len na také jeho konanie, ktoré bolo aspoň jednou z príčin škody. Konečná úvaha o tom, nakoľko sa na škode podieľal sám poškodený, a teda v akom rozsahu znáša škodu sám, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu po porovnaní všetkých príčin vzniku škody ako na strane škodcu, tak aj na strane poškodeného.

21. Konanie poškodeného, ktorým prispel ku vzniku škody alebo k zväčšeniu jej rozsahu musí mať povahu protiprávneho konania, ktoré bolo príčinou vzniku škody alebo jej zväčšenia (pre porovnanie rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/2233/99, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/1097/2002 a tiež rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/43/2002). Protiprávne konanie poškodeného spravidla spočíva v porušení generálnej prevencie podľa § 415 OZ alebo porušení zakročovacej povinnosti podľa § 417 OZ (pre porovnanie rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo/2471/2000). Podľa judikatúry ustanovenie § 415 OZ ukladá prevenčnú povinnosť každému ? nielen škodcovi, ale aj tomu, komu hrozí riziko vzniku škody. Porušenie preventívnej povinnosti môže založiť spoluúčasť poškodeného na škode (§ 441 OZ), lebo každý je povinný správať sa tak, aby nespôsobil škodu, a to nielen vo vzťahu k ostatným, ale aj voči sebe samému.

22. Mieru spoluzavinenia poškodeného Z. K. na vzniku škody na zdraví spôsobenej v dôsledku chybných inštalácií lešenia žalovaným v 1. rade správne posúdil súd prvej inštancie predovšetkým z hľadiska možnosti poškodeného predísť riziku vzniku škody na jeho zdraví v danom mieste a čase a prispôsobiť výkon svojej práce na lešenie okolnostiam, ktoré mohol predvídať. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že poškodený porušil všeobecnú preventívnu povinnosť predchádzať škode na zdraví voči sebe, keď pracoval naďalej na vadnom lešení napriek vedomosti o poškodených podlažkách a neodmietol pokračovať vo vykonávaní práce v takomto pracovnom prostredí. Po zohľadnení týchto okolností prípadu súd prvej inštancie vykonal vlastnú voľnú úvahu o tom, že nakoľko sa na škode podieľal samotný poškodený Z. K., v akom rozsahu znáša škodu sám. Súd prvej inštancie ju určil v rozsahu 20 %. Odvolací súd priznanú výšku spoluzodpovednosti poškodeného považuje za primeranú okolnostiam prípadu, zohľadňujúcu na jednej strane menší rozsah porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti predchádzať škode na zdraví zo strany poškodeného a na druhej strane vo väčšom rozsahu protiprávne konanie žalovaného v 1. rade v podobe inštalácie lešenia nebezpečným spôsobom, ktoré vykazovalo chyby a nedostatky.

23. Pokiaľ žalovaný v 2. rade v odvolaní poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie pri určení výšky spoluzavinenia poškodeného nezohľadnil porušenie povinnosti upravenom v ust. § 12 ods. 2 písm. a) a písm. c) bod 2 a § 18 ods. 3 zákona č.124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v tom, že poškodený Z. K. vstúpil a pohyboval sa po podlahe lešenia v B. N. B. S. V. bez toho, aby dostal potrebné informácie o nebezpečenstvách a ohrozeniach na pracovisku od A. K., odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou nestotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu porušenie týchto povinností možno podriaďiť pod porušenie všeobecnej preventívnej povinnosti v pokračovaní v prácach na lešení napriek vedomosti o vadnosti podlaží, keďže takto vstupoval a

pohyboval sa po podlahe lešenia, pričom uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie zohľadnil v rámci 20 %-ného stanovenia spoluzodpovednosti, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ ide o porušenie povinnosti zo strany A. K., podľa ust. § 6 ods. 4a a § 7 ods. 1 písm. a), písm. b), a písm. c) zákona č. 124/2006 Z.z., táto osoba nie je v tomto konaní poškodeným podľa § 441 Občianskeho zákonníka, a preto sa ním odvolací súd nezaoberal z hľadiska rozhodovania o výške nároku na náhradu škody.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené závery možno konštatovať, že správne sú závery súdu prvej inštancie o spoluzodpovednosti poškodeného v rozsahu 20 % podľa § 441 Občianskeho zákonníka, preto odvolanie žalovaného v 2. rade je nedôvodné.

25. Odvolací súd konštatuje, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

26. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim.

27. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v časti odôvodnenia výšky spoluzavinenia poškodeného za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie dostatočne jasne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri stanovení výšky spoluzavinenia poškodeného v rozsahu 20 %, keď síce vychádzal vlastnej úvahy, ale podporennej skutkovými okolnosťami porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti zo strany poškodeného. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného v 2. rade konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP.

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a odvoláciu argumentáciu žalovaného v 2. rade za nespôsobilú privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ako aj v súvisiacich výrokoch V. a VI. o trovách konania, ktoré žalovaný výslovne nenapadol, ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovanému v 2. rade ako procesne neúspešnej strane, ako aj intervenientovi na jeho strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol a ostatným stranám sporu v odvolacom konaní žiadne preukázateľné trovy nevznikli. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).